

İnsan-ı Kamil Olmak

Bünyamin ZİLE

Ağaçları samimi bulurum ben. Nasıl yaratılmışsa öyle görünür. Ne zenginliğini saklar, ne de yoksulluğunu. Daha ufak bir tohumken ne yazılmışsa kaderine onu yaşar. Doğa acımasız hareket eder bazen; susuz bırakır, aç bırakır onu. Yaprakları sararır, solar. Süslerini döker, hastalanır, ama eğmez başını namerde. Hani “sabırla koruk helva olur” derler ya. Meyvelerini sabırla ballandırırken, yağmur bekler gökyüzünden. Kusurları bir başka güzelleştirir, böyle zamanlarında onu. Ya insanlar?

Ben doğallığımda bulurum kendimi. Ne fazla görünürüm, ne de eksik. Mütevazı da olmam, varsa dağarcığımda bir şeyler. Söylemem gerekenleri söyleyiveririm. Sessiz kalamam. Susarsam ikiyüzlü, sinsî biri olarak görürüm kendimi. Başımı eğip, sustuğum da olmuştur bazen. Sonra kendimle kavgalarım... Bir kurt kemirir içimi. Bir sahtekâr olarak görürüm o zaman kendimi, doğallığım kızdırır

insanları bazen. Sevmezler beni. Cahilliğime hükmederler çoğu zaman, bilirim. Kendimi inkâr etmektense böyle cahilliği severim ben.

Medeni olacağım, kibarlaşacağım diye diplomatik dili sevmem ben. O devletlerin ilişkilerinde olur. Gönül kırmayayım diye haksızlık karşısında sessiz kalamam ben. Söylemem gerekenleri söyleyiveririm. İstemem susarak, farklı şeyler söyleyerek medenileşmeyi. İstemem faklı bir karakter çizerek itibar görmeyi. Neysem oyum ben; istemem Nasrettin Hocanın kürkü olmayı...

Yüksek makamlarda da gözüm olmaz benim. Elimde; sorunları çözecek, haksızlıkları giderecek, dünyayı düzelterek “sihirli değnek” yok benim. Kimseyi kandıramam ben. Gücüm ancak kendime yeter. “İlimsiz alim, icatsız dahi” de olmak istemem...

Yazmam gerekenleri yazarım ben. Birilerinin uykuları kaçacakmış,

kaçsın. Zülfi yâre dokunacakmış, dokunsun. “Haksızlık karşısında susan dilsiz şeytan” olamam ben.

Çıkarım için birine yaranacak yazılar yazmam ben, yazamam. Böylesi dostluklar da istemem. Çıkarı bitince dostlarını çöpe atan riyakârlardan da olmam, olamam. Her insanla mesafelidir, benim ilişkilerim. Düşüncelerini davranışlarına dönüştüren, yaşamının her evresine özünü yansıtan çok az insan tanırım ben. Arkadaşlarımı seçerim. Fazla dostum da olmaz zaten...

Kusurları güzelleştirir insanı. Peruk hiç güzelleştirir mi keli? Başkalarının düşüncelerini kendininmiş gibi lanse eden insan hiç kemale erebilir mi?

Gönlümce yaşarım ben. Doğru bildiklerimle coşar yüreğim. Yanılırim bazen. Bazense oku hedefe saplarım. Başkalarının olsun milyarlar. Ben dağlarım, denizlerim, ovalarımla kendi güzelliklerimi yaşarım.